

1. nap (2008. június 17., kedd; Debrecen–Ptuj)

A kilométeróra állása (ODO) szerint 574 km-ről indulunk, 14 nap múlva újból itthon az óra 1905 km-en áll: ezek szerint garázstól garázsig **1331 kilométert** tekertünk.

Debrecenben a 08:30-as vonatot kényelmesen elértük, Budapesten a Nyugatiból már szaporáztuk, hogy a Déliből 12:50-kor Ljubljana-ba induló Citadella IC-t elérjük, plusz még meg tudjuk venni a nemzetközi jegyet Zalalövőtől Ptujig magunknak meg a bicikliknek. Ezeket ugyanis Debrecenben több próbálkozással sem lehetett beszerezni. (Debrecenből Zalalövőig vettük meg a jegyet, hogyha nem lesz bringajegy Ptujba, akkor Lövőtől biciklivel menjünk.) A Déliben a pénztáros kicsit akadékoskodott, hogy a pár perc múlva induló vonatra hogyhogy Zalalövön fogunk felszállni (ugyanis olyat nem lehet tenni, hogy a magyar határig belföldi jegyet vegyünk, és csak onnan a drágább nemzetközit), de megnyugtattam, hogy kocsival megyünk Zalalövőig. Ennek trükközésnek annyi ára lett, hogy így Zalalövőig szükség lett volna helyjegyre is, amit így a vonaton kellett megvenni pótdíjjal együtt. (Ha nemzetközi jegyünk van, nem kell helyjegy. Nekünk viszont ez csak a határtól volt. A Zalalövön a kalauz (első ránézésre elég reménytelenül sötétnek látszott) — aki Zalaegerszegen váltotta az addigi kalauzt, és öt perccel a határ előtt ellenőrizte, hogy meddig megyünk — elég furcsán nézett ránk, mikor kiderült, hogy már „vissza is szálltunk” a vonatra, de nem kekeckedett, sőt közölte, hogy ha megmutatjuk a nemzetközi jegyünket, akkor IC-jegyet se kellett volna váltanunk.

Ezek után léptünk át Szlovéniába. A határon (Schengen ide vagy oda) jöttek a szlovén rendőrök, és megnézték az igazolványainkat.

A határ felé közeledve már Zalában szemerkélt az eső, Szlovéniában meg alaposan rákezdett, de szerencsére mire este 7 körül Ptujba értünk, ott már elállt, bár újra-újra elkezdte. Az állomáson gyorsan felvettük az esődzsekiket, a cipőket, és Bálint (az információk nagy begyűjtője az egész úton) eztán beszerzett egy címet, ami valami ifjúsági hotelé volt, hogy ott aludjunk. Az eső megint rákezdett, mire megtaláltuk a jól eldugott helyet a Drávától nem messze, de persze zárva volt. A közeli kávézóban nagyon rendesek voltak, telefonálgattak a tulaj után, de kiderült, hogy minden szállása foglalt. Úgyhogy csak úgy találomra nekiindultunk, mikor megláttunk egy szállás jelzést. Bálint le is tárgyalta az ügyet, és ott szálltunk meg. Régi épület, szépen felújítva, kétágyas, fürdőszobás-WC-s szoba.

Amit egyébként mi korábban tudtunk Ptujról: Már a kőkorból lakott hely volt. A kelet felé törő rómaiak i.e. 35-ben alapítottak várost a Dráva mellett, mely a Petuvium nevet kapta. Hamarosan népes municípiummá, adminisztratív, kereskedelmi és ipari központtá fejlődött. Vespasianust itt választják császárrá 69-ben, Traianus császár 102-ben városi jogokat adományoz neki. Jelentősége megnő, amikor a XII. Gemina Légiónak szálláshelyévé teszik. Itt született 461 körül Romulus Augustulus, az utolsó római császár. A 400 éves római ura A XVI. sz.-tól kezdve 1918-ig a Habsburg Birodalom része. A középkorban fontos szerepet töltött be az Itália és Magyarország közötti kereskedelem révén, emellett Krajna és Steiermark legnagyobb borszállítója. Ekkor épülnek e borvidék hatalmas borospincéi, s a polgári jólét nyomaint tükrözik ma is a város módos polgárházai, szép középületei. A XVI-XVII. sz.-i török veszély idején építik ki a kereskedőváros felett trónoló várat, a nehéz idők elmúltával, 1691-ben a Leslie bárók alakítják át fényes kastéllyá. A XIX. sz.-ban a Herberstein család birtokába kerül. A felduzzasztott Drávánál lévő városban a váron kívül szép látnivaló: a főtéren álló, gótikus, középkori magisztrátus (a Városháza), a várostorony, az Orpheusz szobor, a Szent György Templom, a piactér, az 1385-ban épült barokkos külsőt mutató minorita kolostor, a dominikánus templom és kolostor.

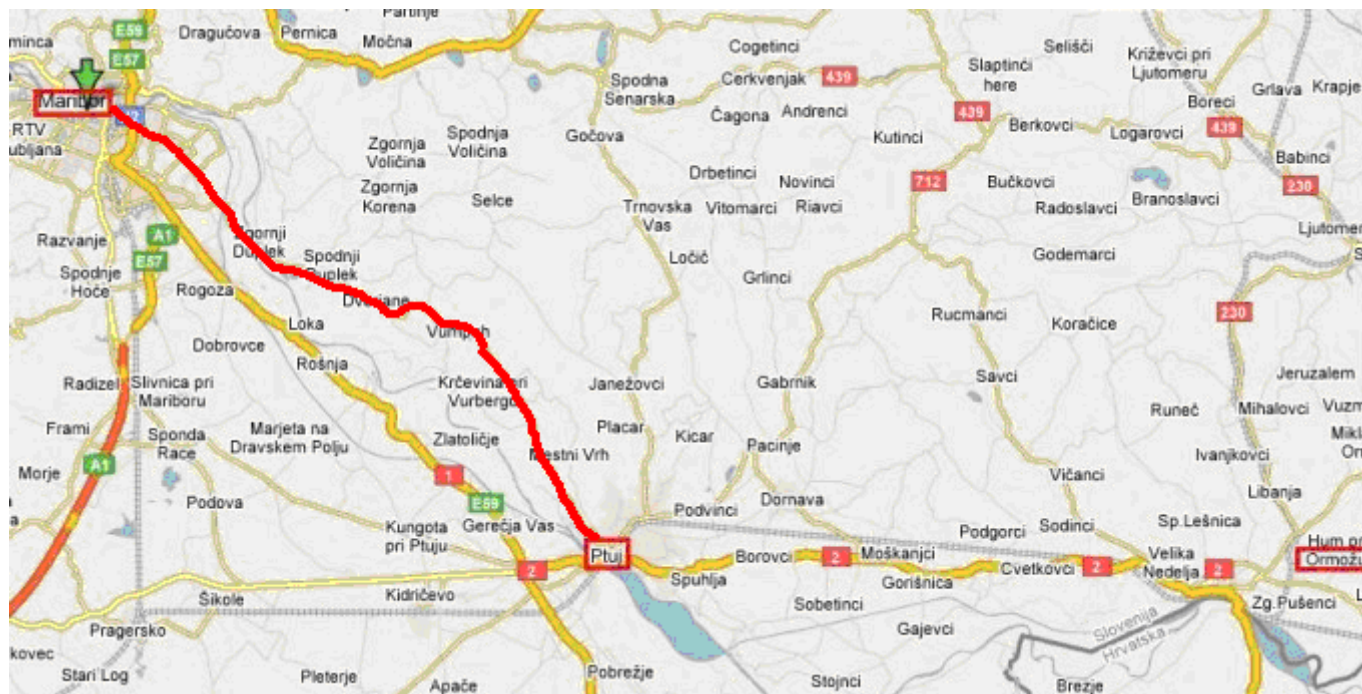
A lepakolás után (biciklik a garázsban, kaptunk kapukulcsot) nekilódultunk szétnézni az esti Ptujban. (Nem fényképezhattunk a sötét miatt.) Semmi rendkívüli emlék nem maradt róla. Volt némi éjszakai élet, meccseket néztek a kávézóban. Vettünk fagyit is egy helyen. Finom volt és hatalmas adag (egy gömb minimum a magyar duplája).

Felsétáltunk a várhoz (jó csúszós köveken), valami fogadás volt ott éppen, így be tudtunk menni annak ellenére, hogy már jócskán este volt. A bal térdem nagyon fájt (és még vagy két napig): a Déliben mikor felléptem a bicikliszállító kocsiba, hatalmasat roppant. Így pár napig menni alig bírtam (de a biciklizésnél nem okozott gondot).

Ez volt az első nap. Mentünk **10,5 km-t**, max. sebességünk **31 km/h** volt.

2. nap (2008. június 18., szerda; Ptuj–Lavamünd)

A vár melletti dombtetőről indul egy út, kis forgalmú, így jó kerékpárút, és megy Mariborig, nem kell tekeregni. Ezen mentünk mi is (már előző este kinéztük, hogy ez lesz a jó út).

Szemerkélő esőben indultunk el Maribor felé. A helyzet feleútra csak súlyosbodott, mert ekkor már szakadt az eső. Bőrig áztunk. Annyira esett, hogy észre se vettük, hogy hol, melyik lejtőn száguldottunk 62 km/órával. De ez a sebesség is nagyban hozzájárult, hogy a cipőkben állt a víz, és ahol nem védett az esődzseki (ez a melegítőalsó és az alsógatya volt), totál eláztunk. Egy pár percre behúzódtunk egy temető nagyon szép ravatalozójához, de enyhülve az eső tovább mentünk, mert nem látszott értelme az átöltözésnek. Így aztán csuromvizesen tekertünk be Mariborba, ahol az információnál (Szlovéniában mindenhol beszéltek angolul, ellenben később az osztrákokkal) adtak egy ifjúságiszállás-címet, térképpel együtt. Mivel esett, és mi vizesek voltunk, úgy terveztem, hogy ott maradunk Mariborban megszáradni. Ellenben a kollégiumnál nem lehetett megtalálni a recepcióst, így a tervek lassacskán átalakultak. Először is az egyetem előtt átöltöztünk szárazba, vettem tejet, és megreggeliztünk (valamikor dél tájban).

Mariborból nem sok mindent láttunk, de nem is volt sok érdekesnek tűnő dolog.

Amit előzetesen tudtunk Mariborról: a Slovenske Gorice dombvidéke, a Kozjak, valamint a Ptuj-mező találkozásánál, az 1546 m-es Pohorje lábánál, a Dráva két partján terül el. Szlovénia második legnagyobb városa. Először 1147-ben találkozunk Maribor névvel, amikor az osztrák Spanheimer grófok a magyar támadások ellen határvárat, Markburgot emeltek. Innen kapta a sokáig még német jellegű város a Marburg nevet. Jelenlegi nevét először 1836-ban használták. 1202-ben mezőváros, 1859-ben pedig püspöki székhely. A II. világháború idején sokszor érte bombatámadás, jelentős károkat szenvedett.

Maribor városképe legjobban a Dráva partjáról látszik. Marburg egykori „németes” hangulatát idézik a régi városrész ódon hangulatú házai, a régi városfalak maradványai, a XIV. sz.-i Vízi-bástyával, a XVI. sz.-i Bírósági toronnyal és a Benetka (Velencei)-házzal. A város főterén van a XV. sz.-ban épült, reneszánsz erkélyes Városháza, barokk toronysisakú kecses tornyával, előtte az 1743. évi pestisjárvány után emelt, madonnás barokk emlékoszlop. A Városháza mögött emelkedik a XII. sz.-ban épített, többször tűzvész áldozatául esett, s mindig újjáépített Székesegyház (Dóm). Az óvárosban látható egy 400 éves szőlőtöke – Stara Trta (Vojsnicka ulica 8.) - egy régi ház köré fonódva, amely évente 50 liter bort ad. Hivatalosan is a város természeti és kulturális örökségének része, metszése és szüretelése minden évben népiünnepély.

Közben kezdett elálni az eső, a nap is kisütött, így a továbbhaladás mellett döntöttünk. És ha már mentünk, meg se álltunk Ausztriáig. Dravogradnál áttekertünk a határon. Az első település Lavamünd az osztrák oldalon. Itt is szerettem volna valami fedett helyen aludni, de nem vettem ilyet észre, csak másnap reggel, így Bálint őszinte örömeire kempingeztünk. (Az új sátorban először, sőt az egész sátrat ekkor állítottuk fel először. Kiválóan működött végig, sok nagy esőtől megvédett, és egy picit se ázott be.)

A kempingünk egy magánház udvarán volt.

Szépen karbantartott gyepen, rengeteg csupaszcsigával. A mellékhelyiségek (zuhanyzó, WC) tiszták, bár vidéki fílinggel. Melegvizet pl. a fatüzelésű bojlerrel csinált a házigazda. (Mi meg cserébe nála felejtettük a szappanunkat, és mivel mindig elfelejtettem venni, eztán samponnal mosdottunk. Egész addig, míg az is ott nem maradt valahol.) Az udvar mellett (a képen a kis fedett asztal mögött) folyt a Lavant folyócska.

Este volt, mire ideértünk: fürödtünk, aludtunk.

Napi teljesítményünk:

105,76 km

max. sebesség: **62 km/h**

Összesen: 116,26 km

3. nap (2008. június 19., csütörtök; Lavamünd–Villach)

Reggel óriási ködre ébredtünk, minden csupa víz volt. Elmentem a közeli boltba reggeliért, a kis asztalkánál megkajáztunk, és vártuk, hogy a köd felszálljon. Fél 10 körül tudtunk indulni, megvártuk, míg a sátor megszárad. Ekkor már kisütött a nap, és nagyon meleg lett. Lavamündtől a Drauradwegen haladtunk. Volt pár kemény emelkedő (pl. a Dráva-hídnál Klagenfurt felé). Izzadtunk rendesen, a csupasz testrészek: kéz, kar, arc, comb le is égtek rendesen. Utunk a Dráva mellett-közelében vitt. Az út gyakran a Dráva-gáton vezetett (ezek ellentétben a Donauradweg útjaival, inkább földes-zúzott köves utak).

A Dráván rengeteg erőmű van. Mi ezt fényképeztük le először:

Külön látványosak voltak a hegyek, amik ugyan a képeken kevésbé lenyűgözőek, mint a valóságban, de azért júniusban havat látni rajtuk, nem semmi érzés. (Sokáig nem is tudtuk elhinni, hogy ez hó, majd jóval később Bálint érdeklődött utána egyszer, és tényleg az.)

Villachban lett vége a napnak. Hosszú, nagyon hosszú bolyongás után, jócskán sötétben találtunk egy ifjúsági szállást, amit nagyon drágának és ellenszenvesnek találtunk. Mivel már késő és sötét volt, nem találtunk jobb megoldást, mint az egyik elhagyott állomást. Bálint polifómon a földön, én az egyik padon aludtam.

500 tszf magasságban fekszik, a Dráva a várost közepén metszi ketté. Fontos vasúti és közúti csomópont a karintiai tavak centrumában. Nyugatról a Villacher Alpe hegytömbje, délről a kopasz Karawankák és a Júlia Alpok csipkái szegélyezik.

Itt már a rómaiak hidat építettek a Dráván, a mellé épült erősség a Bilachium nevet viselte, 878-ban pedig már Uillah-nak ismerik. A középkorban a bányászat és a kereskedelem gazdaggá tette. Itt született és 14 éves koráig itt élt Paracelsus, a híres természettudós, alkimista. 1552-ben Villach mellett tartóztatta fel V. Károly a menekülő Szász Móric herceget. A város sokat szenvedett földrengésektől, tüzekről, háborúktól, az 1800-as évek elején a franciák is elfoglalták. 979-1759 között a bambergi püspöké volt Villach, ekkor vette meg 1.000.000,- forintért Mária Terézia és csatolta osztrák tartományaihoz.

Belvárosát két Dráva-híd és egy vasúti híd metszi át. Érdeemes sétálni a Draupromenade-n. A Hauptplatz (főtér) hosszú, keskeny tér, inkább utca, egy barokk Szentháromság-szoborral. A tér dél-nyugati oldalán áll a Szt. Jakab Plébániatemplom, egy szabadon álló, 95 m magas toronnyal. Atér másik oldalán áll a XVI. sz.-ban épült reneszánsz városháza, eredetileg Khevenhüller Palota, szép árkaodos udvarral. A tér 18. számú háza Paracelsus szülőháza. A

városházától északnyugatra (Wildmannngasse 38.) a Heimatmuseumot tekinthetjük meg. A város délkeleti részén, a forgalmas Ossiacher Zeilén találjuk a nagyméretű barokk Heiligkreuzkirchét (Szentkereszt templom, 1726).

Ez napi adagunk:

134,39 km

max. sebesség: **53,9 km/h**

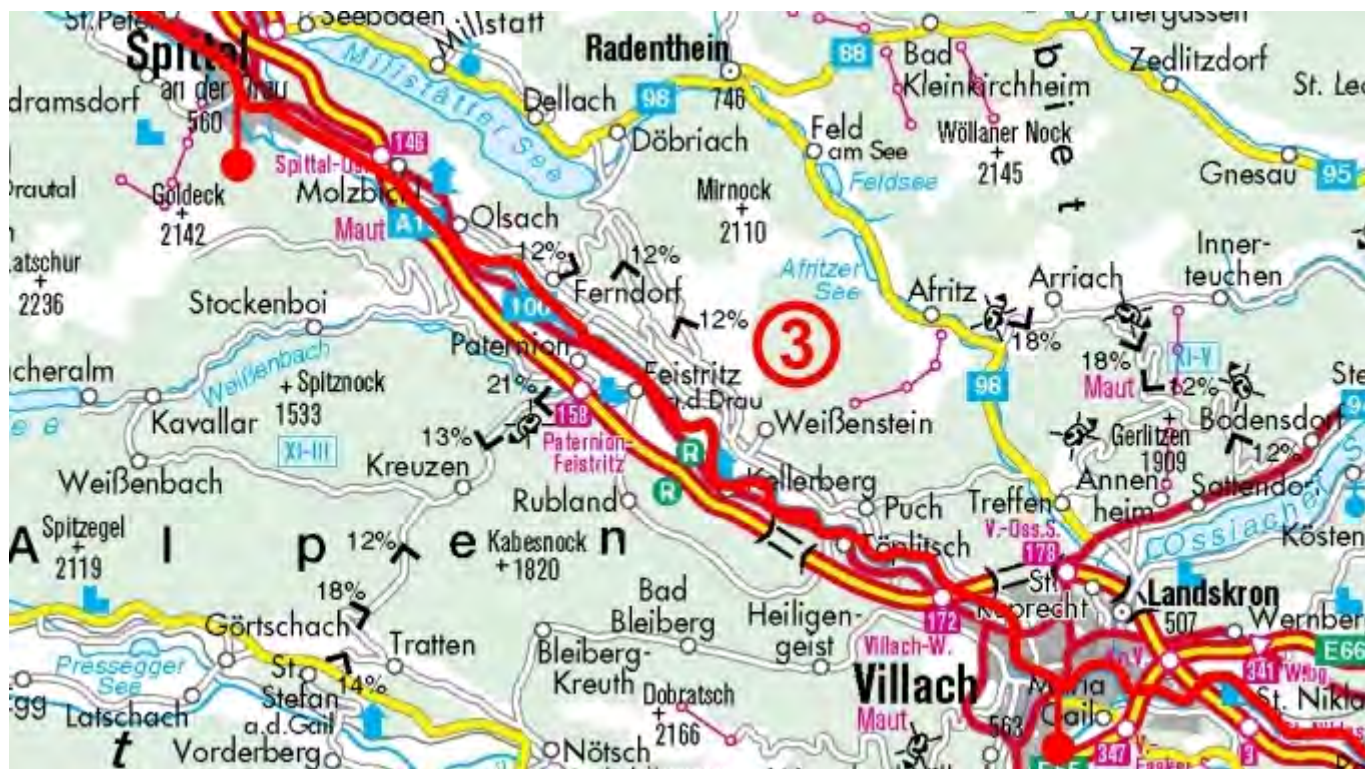
Összesen: 250,65 km

4. nap (2008. június 20., péntek; Villach–Oderdrauburg)

Fél hatkor ébresztő, indul a mozgás a környéken. Egyébként se nagyon lehetett aludni a hangosbemondó és a vonatok zajában. De amúgy az állomás teljesen kihalt volt, se pénztár, semmi. Még a felszálló hely is idébb volt, tehát utasok se voltak benne. Álmosan-fáradtan pakoláztunk, és örömmel konstatáltuk, hogy az éjszakai esőt legalább fedett helyen vészeltük át.

Elindultunk boltot keresni, de kiderült, Ausztriában fél 8-kor kezdődik az élet. Elég dühítő volt. Szemben valami Plusszal, egy benzinkútnál vettem friss, ropogós sóskiflit meg ice tea-t, ez volt az induló adagunk.

Indultunk az utunkra. Eleinte a Dráva-gáton haladtunk, majd bolyongás következett Spittal előtt. Végül aztán Spittalba a műúton mentünk be.

Egy templom előtt ültünk le megebédelni, de közben vészesen jöttek fel az esőfelhők:

Rá is kezdett az eső, be kellett húzódnunk a templommal szemközti árkádsor alá. (A további úton is sikerült elbújni az eső elől, pedig kétszer is komolyabban rákezdte: egyszer egy garázs széles teteje jelentett menedéket egy faluban — miközben egy hazafelé ballagó öregtől megtudtuk, hogy az anyósa vagy ki még kiválóan beszélt magyarul, mert a Bánságból származott —, egy faluval később meg egy hatalmas hársfa alá húzódtunk be.)

Spittal átlagosan szép város:

556 tszf magasságban fekszik, közigazgatási, ipari, forgalmi csomópont a Millstatter-tó déli partjánál, a Drávába beömlő Lieser folyó torkolatánál. Szép fekvésű, 2200-3000 m magas hegyek ölében épült. Hangulatos a kapuval lezárt, hosszúkás főtér, a reneszánsz polgárházaival. A városháza a XVI. sz.-ban épült, freskói megtekintésre méltók. A főtérről délre találjuk a gótikus plébániatemplomot (XIV. sz.).

Az óváros szélén áll Spittal legszebb épülete, a Schloss Porcia (ejtsd:Porcsa), amely 1527-1617 között olasz reneszánsz stílusban épült, s 1662-1916 között a Porcia hercegeké volt. Építője az olasz reneszánsz egyik legnagyobb építőművésze, Vincenzo Scamozzi volt, aki Velencében is sokat épített, építtetője pedig a spanyol Gabriel Salamanca gróf, a császár kincstárnoka. A kastély pompás árkádos udvara nemcsak Ausztria, hanem Közép-Európa egyik legszebb reneszánsz udvara.

Mentünk tovább Lienz felé, ahol a Drauradwegről térünk majd le. Nagyon szép helyeken mentünk, bár nagyon sok helyen volt kaptató, emelkedős az út, sikerült nagyon elfáradunk. Nekem a kedvencem Sachsenburg volt, ahol semmi sincs, de csuda szép, békés, magával ragadó hely, ahol hihetetlen békében élhetnek az emberek. Itt folyik bele a Drávába a Möll (?), aminek sötét vize jókora hosszan elkülönül a Dráva világosabb vizétől:

De az egész vidék nagyon szép volt:

Időről időre látszott, hogy készülnek a biciklisekre, pl. egy-egy pihenő hellyel:

Az esti szállást, mikor már nem bírtunk továbbtekerni, egy oderdrauburgi kempingben találtunk. Nagyon szép kis kemping volt, prima talaj, minden nagyon jó. Volt benne egy strand is, amit akár éjszaka is használhattunk — volna. Mert mint kiderült a fürdőgatyák itthon maradtak.

Volt a kempingben biciklitároló, aminek az este kezdődő eső miatt külön örültünk. Amúgy a sátor itt állta ki az első komoly esőpróbát: szakadt az eső, óriási zápor volt, míg mi a meccset néztük (horvát-török).

Itt mostunk is (a biciklitárolóban tudtunk teregetni). 50 cent volt egy egyszerű mosás. (Amúgy a mosás tényleg egyszerű volt, ellentétben a kimosott cucc kiszedésével, ami meghaladta az erőnket: sehogy se tudtuk kinyitni a mosógépet. Végül egy ott sátorozó házaspártól kértünk segítséget, akik közölték, hogy valami hiba tényleg van, és csak újabb 50 cent bedobása után engedett hozzáférni a gép a mosott cucchoz. — Ellenben az 50 centet az asszony hozta magával, és nem is engedte, hogy visszaadjam neki.)

113,6 km
 max. sebesség: **53,7 km/h**
 Összesen: 364,25 km

5. nap (2008. június 21., szombat; Oderdrauburg–Matrei in Osttirol)

Fél nyolckor ébresztett a napsütés. Felkeltem, kitevettem a napra; Bálint még aludt. Hagytam, mert nagyon fárasztó volt az előző nap a rengeteg emelkedő miatt. Emiatt — meg számolva azzal, hogy hamarost az Alpok következnek — végülis ez a nap pihenőnap lett, csak vagy 57 km-t mentünk.

A kempingből legurulva Drauburgban vettünk reggelit, és a bolt előtti parkban megreggeliztünk.

Kaja után irány Lienz.

Indulás után nem sokkal elértük Lienzet (amit tényleg [lienc]-nek mondanak). A város előtt hatalmas üzletek sora. Egy Sparban bevásároltam, gondolva a másnapi vasárnapra is. Mint kiderült, hülyeség volt már délelőtt mindent megvenni, majd cipelni, mert immáron fejlődtek annyit az osztrákok, hogy szombaton este 6-ig nyitva vannak a bevásárlóközpontok, amelyekből még jópárat találtunk később.

A szokásos esőt egy buszmegállóban kivárva bementünk Lienzbe, majd egy parkban megebédeltünk.

Körbenézve Lienz (nem túl sok mindent láttunk), meg sikeresen megejtve végre az első telefonálást haza, nekirugaszkoztunk az Alpokon átmenő 108-as útnak. Mint kiderült az út nagyon szép, és egyáltalán nem olyan nehéz, mint előzetesen vártuk. Matrei-ig igazából nem is az országúton kellett menni, mert volt nagyon jó bicikli út. A látvány viszont pazar volt. Az Isel folyó völgyében, szinte végig a folyóparton tekertünk. Káprázatosan szép útvonal, és mert nem kell belehalni a tekerésbe, lehet gyönyörködni is. Ilyenekben:

Délután négy előtt ültünk le a matrei-i Spar előtt hűsölni, inni egyet. És ekkor döntöttünk úgy, hogy a neheze eztán jön (már Matrei előtt volt belőle részünk), ezért valószínűleg nem tudunk átjutni az Alpokon, és nem tudjuk, hol alhatnánk majd. Jobb lesz, ha pihenünk egy nagyot, mert az előző napival

együtt már derekas izomlázunk volt, erőteljes fáradtsággal vegyítve. Úgyhogy nem is mentünk tovább, hanem letáboroztunk a matrei-i kempingben, az Öregmalom fogadó mellett:

A választás jó volt. Pihentünk is, és ráadásul megnéztünk egy szép kisvárost:

Este már a kempingből hallgattuk valami helyi mulatságnak a hangjait. Meghallani nem volt nehéz, mert tucatszámra ágyúlövések dördültek, amiket a környező hegyek vagy háromszorosan vertek vissza, majd bekapcsolódtak a harangok is. Végül valami rezesbanda fújta a trottyos zenét. (Az igazi mulatság az volt, hogy reggel hétkor megint ágyúztak, de szerencsére pár lövés után elfogyhatott a lőpor, mert sikerült még kicsit visszaaludni.)

57,47 km

max. sebesség: **43,4 km/h**

Összesen: 421,72 km

6. nap (2008. június 22., vasárnap; Matrei–St. Martin)

Kilenckor indultunk neki a nagy Alpok-átkelésnek. (Tauern a neve ennek a résznek itt.) Szuszogtunk felfelé keményen, mert ugyan jó volt az út (az aszfalttól a kanyarokig meg lejtő szögéig), azért mégiscsak kaptattunk felfelé rendszeren:

Időnként megpihentünk. Szerencsére prímajó pihenőhelyek vannak kialakítva (WC-vel, vízzel, padokkal-asztalokkal):

Körben persze mindenféle havasok, vízesések, tényleg mesés az egész. Bizony volt, hogy felüvöltöttem, mert ilyet látni nem hétköznapi, lefényképezni meg nem lehet ebből semmit:

A térkép több alagutat is jelölt, de ezek egy kivételével félalagutak voltak, tehát az egyik felük oszlopsor volt. Az az egy viszont egy 5304 méteres kapitális alagút (Felbertauern-tunnel, saját felirata szerint „csak” 5281 m), amihez a sztrádáról ismert díjszedő beléptető kapu van (autóknak alagútdíjjal). Mivel a biciklikhez nem írtak díjat (ugyan gyanús volt a helyzet), mi be akartunk tekerni az alagútba, de a biztonság kedvéért kérdeztük, hogy kell-e fizetni. A választ nemlegesnek vettük, pedig azt integette az ipse, hogy egyáltalán nem mehetünk be. Rövid beszélgetés, hogy akkor hogy mehetünk át (én már azon gondolkoztam, hogy vissza Lienzbe, és a Grossglocknernél megmásszuk a hágót), mikorra Bálint kiderítette a díjszedőtől, aki nagyban rádiózott valakinek, hogy most rögtön 18 euró az áthaladás, de 12:45-kor ingyenes. Ugyan nem értettük, hogy akkor ez most mit jelent (nem engednek be autót háromnegyed egykor, hogy mi békésen áttekerjünk? mert mondanom se kell, keskeny, szűk sávok voltak a hatvanas évek közepén fűrt alagútban).

Mivel az ingyenes átkelésre szavaztunk, egy órát az alagút melletti parkolóban töltöttünk. Volt egy alagútmúzeum is ott, de zárva volt, pedig amúgy ingyenes lett volna az is.

És eztán jött az igazi meglepetés! Háromnegyed előtt odaálltunk oldalt a bejáráshoz a díjszedő kapuk mellé, hogy ha majd int a díjszedő, indulhassunk. Ám ahelyett, hogy utunkra engedett volna, beállt egy autószállító-utánfutós autó, két ipse kipattant, felpakoltuk a bicikliket az utánfutóra, és mire magunkhoz tértünk, már az északi oldalán voltunk az alagútnak. Ott biciklik le, jó utat!, és már mentek is tovább! Szemünk-szánk elállt, mik vannak Ausztriában!

Ezek után jött a száguldás lefelé. Továbbra is gyönyörű táj, és 60 km/óra fölötti repülés! Szinte percek alatt lent voltunk, sajnos, mert hihetetlen élmény volt ez a száguldás!

Leérve Mittersilben pihentünk egy sort. Előbb egy buszmegállóban megebédeltünk, majd mikor kiderült, hogy a kanyar után egy benzinkút van, oda telepedtünk be az árnyékba, és szopogattuk a hideg Fantát. Háromig vártuk, hogy enyhüljön a hőség, de nem igazán jött össze. De azért ekkor csak elindultunk a dögmelegben.

Eztán következett be a legsúlyosabb eltérés az előzetes tervektől. Zell am See környékén az utak össze-vissza kavarodtak, egyeseken biciklivel nem lehetett menni, végül addig kóvályogtunk, hogy a Zell am See-i tónál nem keletre, hanem északra mentünk. Mivel Bálintnak nem volt kedve megkerülni a tavat, hogy visszatérjünk az eredetileg tervezett útra, új útvonalat terveztünk Salzburgba. Távolságra nagy eltérés nem volt, de így kimaradt a sóbánya meg a kelta múzeum meglátogatása, ami a másik útvonalba esett.

A fürdőgatyák hiányát a tó mellett jelentősnek éreztem, mert abban a melegben én biztosan fürödtem volna, de az osztrákok semmiféle nudi helyet nem jelöltek ki, így inkább lemondtam a strandolásról.

Mentünk tovább, míg végül a Lofer kempingnél St. Martinban leparkoltunk. Jókora kemping egy kis folyó mellett.

Hipermodern vizesblokkal, nyitva tartó és megfizethető bolttal.

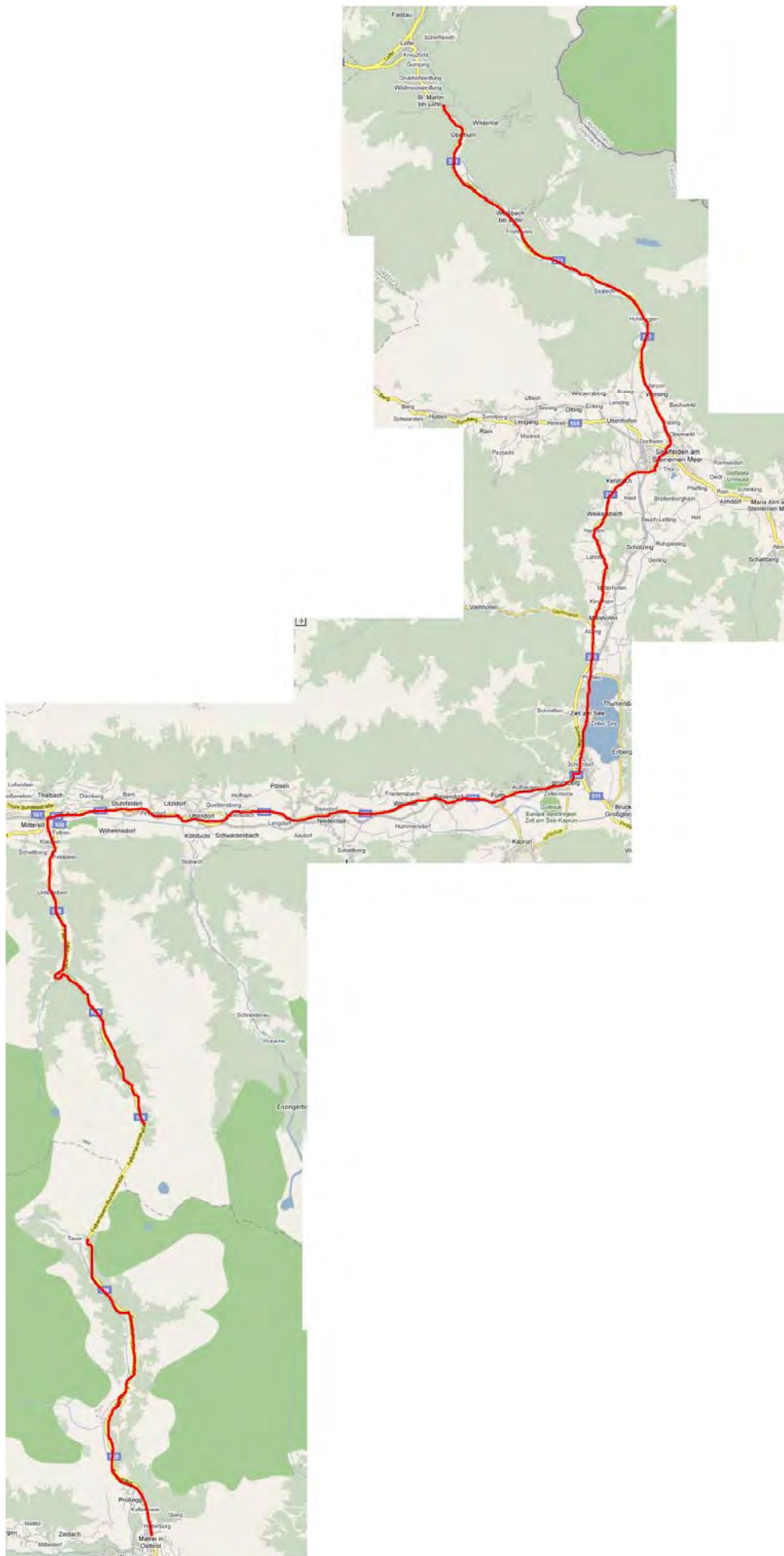

A folyócska mögött sétautak, az egyik egy kilátóhelyhez vezetett, ahonnan egy kis kanyarulat volt belátható.

A folyóban sziklapad. Ide begázoltunk (Bálint lába azon a két méteren lefagyott, míg bemáztunk), ücsörögtünk rajta egy kicsit.

100,49 km

max. sebesség: **67,1 km/h**

Összesen: 522,21 km

7. nap (2008. június 23., hétfő; Bálint 16. születésnapja; St. Martin–Salzburg)

Éjszaka kemény eső zuhogott, többször is nagy erővel rákezdve. 8 körül, mikor csendesedett, felkeltünk, és mire összepakoltunk, hétágra sütött a nap. Már kora délelőttől örült meleg volt, bár szerencsére eleinte árnyékban vezetett az utunk. Délre terveztük, hogy Salzburga érünk, de már hamarabb látszott, hogy ez nem jön össze: egyre nagyobb lett a város felé közeledve a forgalom, ami elől, leletértünk bicikliutakra, ahol viszont csak lassabban haladtunk. Egy ízben a Mozartradwegen is mentünk, de ez se hozott szerencsét. A „legszebb” része az volt, amikor az út bevezetett valami kavics/zúzottkő-osztályozó üzembe, amelyen helyenként abroncsot ellepő fehér sárban cuppogtunk keresztül. Rendkívül látványosak voltunk utána, mert a biciklik úgy néztek ki, mint mikor a házakat kőporozzák, mi meg szép fehér pöttyögetett mintákban tündököltünk.

Végül csak befutottunk Salzburgba.

Már idáig is nyugós voltam Salzburgtól, de aztán ez csak folytatódott. Pl. kimerült az elem a fényképezőgépben, én meg persze a Sparban egy mérettel kisebbet vettem, mint amilyen kellett volna. Mivel ez 10 percen belül kiderült, visszamentem a boltba, hogy kicseréljem. Naná, hogy a segg pénztáros (akinek az előbb fizettem) közölte, hogy csak blokk ellenében (amit persze miért is vittem volna magammal). Így aztán vettem egy újabb csomag, most már jónak hitt Varta elemet (ami pár kép után le is merült), és nemes bosszúként másfél marék aprópénzzel, közte tisztes mennyiségű egycentessel fizettem.

Eztán jó kétórás bolyongás következett a tourinformig, majd a kempinghez. Először a Nord-Sam kempinget sikerült megtalálni, ami a net szerint a legolcsóbb a három salzburgi kemping közül, de olyan is volt. Recepció nem volt, mi körbe tekertünk benne, de aztán marhára nem tetszett, hogy fű sincs sehol (erősen fapados fílingje volt, inkább lakókocsival lett volna élvezhető az ottani szállás), úgyhogy

továbbmentünk tők vaktában, míg véletlenül rábukkantunk a Panoramacampingre fenn egy domb tetején. Ez is persze jókora távolságra a belvárostól, a világ végén.

Négy órára végeztünk a sátorveréssel, lepakolással, zuhanyzással, majd rohantunk be a városba. Megjutalmazandó magunkat 2 euró/3 gömb árúfolyamon sikerült igen jó fagyit venni. Igaz, az adag akkora volt, hogy Bálint majdnem sikeresen elejtette (de mivel a markába kapta, vissza is lett téve a tölcsérre, bár el lehet képzelni a kezét a fagy markolászás után:-)). Szerencsére egy biciklisnél mindig van kulacs, így aztán lehetett kezét mosni.)

Nézelődtünk az óvárosban: dóm, ferences templom, császkáltunk fel-alá.

Meg kerestük volna, hol lehet biciklivel felmenni a várba. Nekünk — bár teljesen körbecikliztük az egészét — végülis nem sikerült.

Közben beköszöntött az eső is, ami elől egy templom oldalsó kapuja alá húzódtunk, és jó darabig ott dekkolva vártuk a végét. (De legalább ezalatt megigazítottam Bálint ülését, ami a nyeregcső elgörbülése miatt eléggé ferdén állt.)

Eztán még némi mászkálás, ettünk egy-egy pizzaszeletet, majd mikor még be akartunk vásárolni a már ismert Sparban, megint pofára estünk, ugyanis 5 perccel zárás után értünk oda, és természetesen be nem engedtek volna. Mindemellé nekiállt esni megint az eső. Mivel nem volt kedvünk a Spar előtt ácsorogni, elindultunk vissza a kempingbe. Közben az eső beleerősített, úgyhogy akkora elázás lett a vége, mint egy se az egész túrán. Természetesen a dzsekik nem voltak nálunk, így aztán akár az Salzburgból másztunk volna ki, úgy csöpögtünk a víztől.

Eztán nem is maradt más hátra, minthogy a hangulat feljavítására beüljünk a kemping éttermébe, ahol születésnapi vacsoraként egy menüt (sült csirke, sült krumpli), meg valamilyen hideg marhahúsos készítményt rendeltünk (hús, saláta, lencse, tökolaj). Eztán jött a megérdemelt alvás, annak a nem eldöntésével, hogy másnap húzunk-e a francba Salzburgból, vagy azért csak nézelődünk még.

76,66 km

max. sebesség: 56,3 km/h

Összesen: 598,87 km

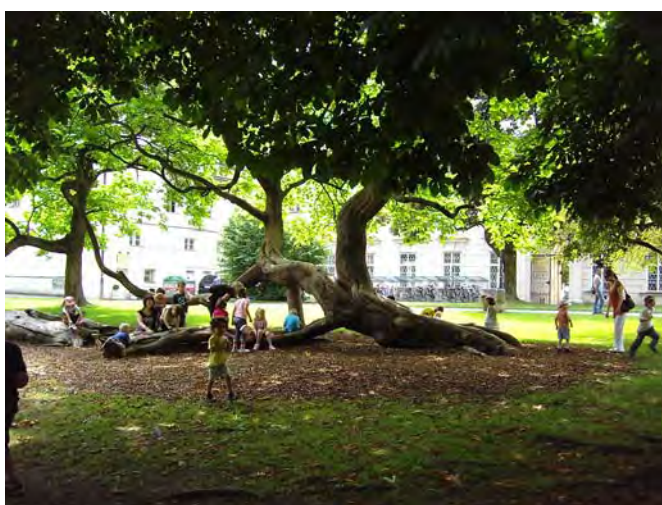
8. nap (2008. június 24., kedd; Salzburg–Burghausen)

8-kor keltünk megint (előtte természetesen megint egy kis eső, épp csak annyi, hogy vizes legyen a sátor), aztán lehiggadva az előző napi bosszúságok után, a felpakolt bringákkal bementünk a városba. Gondoltunk ugyan rá, hogy a holmit a kempingben hagyjuk, mert az Salzach mellett ugyanerre kellett visszaindulni a további útra, de végül — mivel kitérő is lett volna rendesen, meg emelkedő is — inkább csomagostul mentünk.

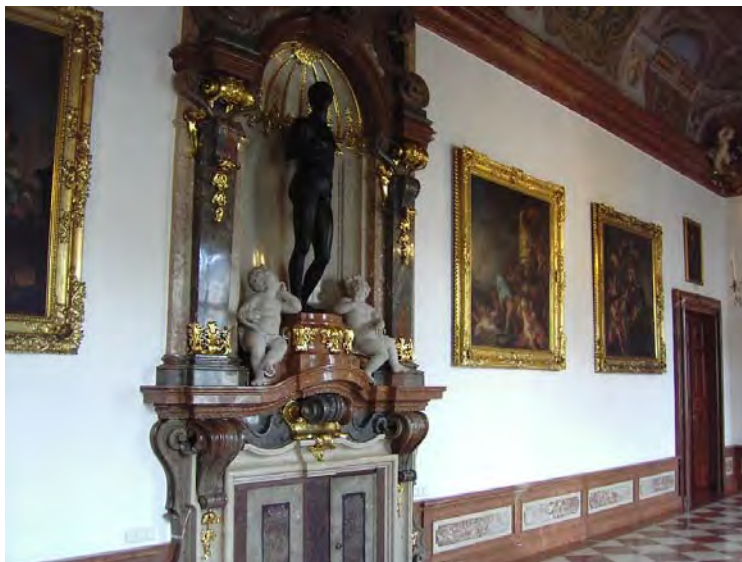
A Mirabell városközpontot néztük meg, ezt a jobb oldali részt hétfőn egyáltalán nem jártuk be. Pedig kiderült, hogy ez tán szebb, mint a bal parti rész. Itt is templomok a szokott kapitális mennyiségben:

Egy szép parkban reggeliztünk, majd mentünk tovább.

A látványosabb rész eztán jött: a Rezidenz.

Az eső csöpörgött kissé, de aztán kisütött, így aztán mi is útra keltünk Passau felé, kisebb balesetekkel tarkítva:-)

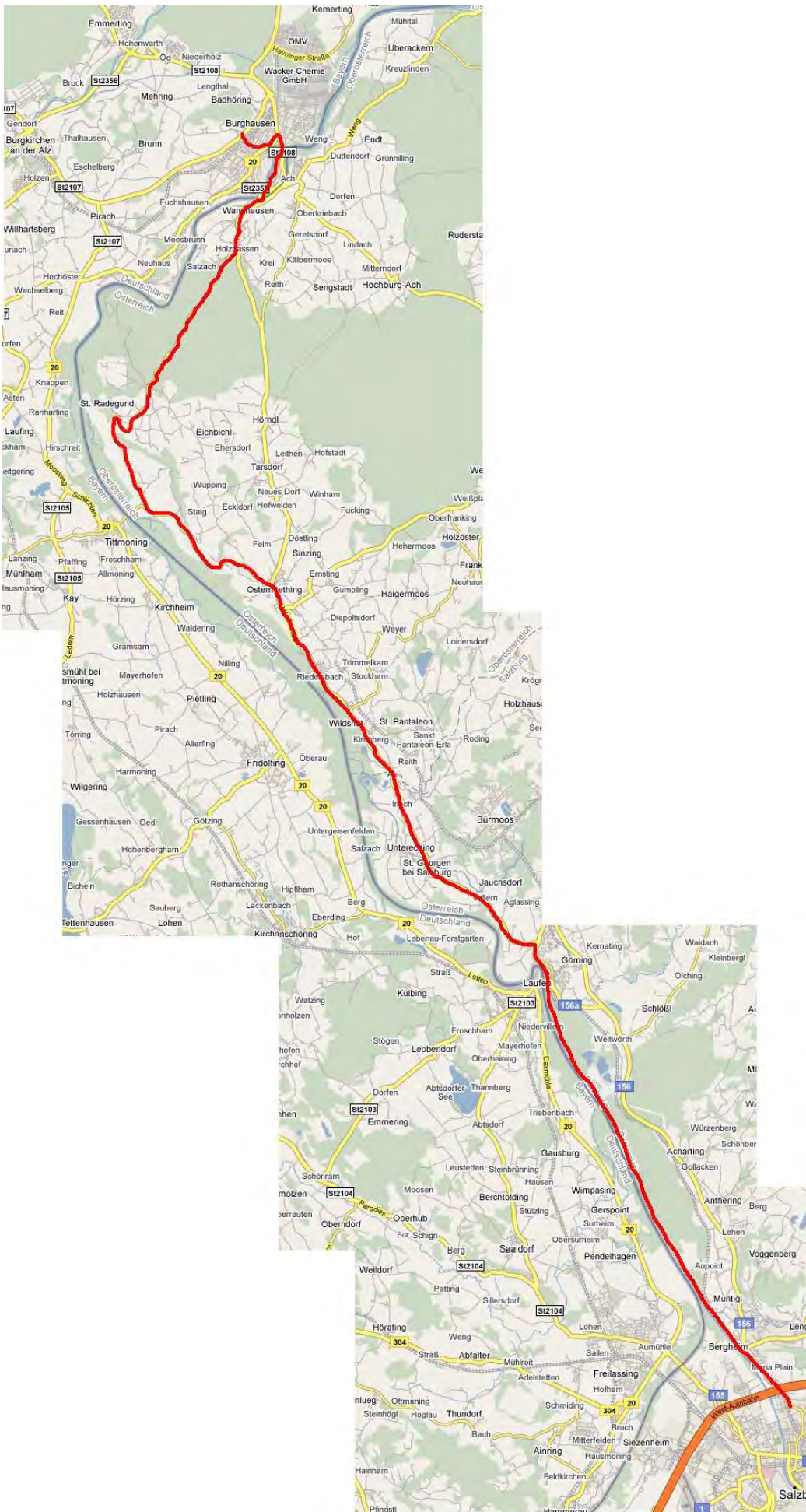

Az igazán nagy élmény persze nem ez volt, hanem egy vár és városa: **Burghausen**.

Amíg idáig jutottunk jó darabon a Salzach mellett jöttünk, majd kerülők következtek. Az egyik ilyen kitérőnél mászták meg velünk az egész túra legmeredekebb szakaszát, amit 1.1-es sebességben tudtam csak megcsinálni. (Csak viszonyításul: a Tauernben egyszer se kellett 2.1 alá menni.)

Végül Achnál jutottunk vissza a Salzachhoz, hogy ne soká átgurulva a hídon már Németországban, és az egész túra legszebb városban: Burghausenben legyünk. Ezt ugyan nem terveztük be, csak úgy jött, mint a legjobb helyek szoktak.

Mivel gyönyörű kisvárosnak látszott, picit szét akartunk nézni, de aztán másképp alakult. Városnéző bringázásunk során pár száz méter után Bálint biciklijének hátsó kereke olyan mértékben kezdett súrlódni, hogy tolni kellett. Mivel a velünk lévő szerszámokkal hozzá se tudtam nyúlni, Bálint elindult szervizt és szállást keresni. Este hat felé járhattunk már. Én meg az egyik templom előtt vártam az eredményt.

Az eredmény az lett, hogy a lelkes segítők kerítették egy térképet, amin megmutatták, hogy hol találjuk másnap a bicikliboltot és szervizt (azt is kiderítették pár telefonnal, hogy ma már zárva vannak), és azt is megtudtuk, hogy nekünk való szállás nincs a közelben.

Mivel sok mindent nem tehattünk, elkezdünk városnézéssel egybekötve sátorozó helyet keresni. Először egy játszótér távoli sarkában álló kis faház előtt részt néztük ki, de aztán elkeveredtünk a vár mögötti tó mellé, ami eldugottabbnak látszott. (Az más kérdés, hogy a végén annyi futót, sétálót néztünk végig, mintha egy főutcán lettünk volna.)

Azért jó volt így is: egy-egy padon elaludtunk. Mondjuk apróbb szórakoztató részletek színesítették még a lefekvés környékét: megvártam, míg besötétedik, hogy lemosakodjak a tóban, amit világosban — tekintettel a szemben lévő várra, meg a fürdőzőkre — korábban nem akartam megejteni. Be is másztam csupaszon a vízbe, nagyon kellemes volt, csak mikor jöttem kifelé, zseblámpák villódzása tűnt fel. Magamra csavartam a törölközőt, és már közelített is egy lelkes éjszakai túrázó gyerekcsapat. Hogy kevésbé legyek megrendítő látvány, felvettem a trikómat, pulcsimat, és aztán a törölközőben ücsörögve vártam, hogy a legfőbb látványosság mellett (= mellettem) elvonuljanak. Eztán már nyugi volt, legfeljebb a szentjánosbogarak világítottak, és az egerek neszezték az avarban (reggel láttuk is az egyiket: esze ágában se volt félni tőlünk).

81,18 km

max. sebesség: **41,2 km/h**

Összesen: 680,05 km

9. nap (2008. június 25., szerda; Burghausen–Passau)

Végre eső nélkül telt az éjszaka, így nem kellett behúzódni a padokról a várfal előre kinézett helyiségébe. Cserébe viszont már kora reggel is döngmeleg volt, és bőségesen megizzadtunk, mire a vár rózsakertjétől a bicikliket tolvaj megérkeztünk a város legszélén lévő bicikliszervizhez.

Szerencsére a szerviz már nyitva volt, és még inkább szerencsére a korábbi munkát félbehagyva egyből a mi biciklünkkel kezdtek foglalkozni. Kiderült, hogy elgörbült a hátsó tengely, és nemcsak küllőmeg kónuszprobléma van. A megoldás 35 euróért egy teljes kerékcseré volt. Villámgyorsan kész lett a javítás, ami után a szemben lévő hatalmas kaufhausba mentem reggelit venni. Rengeteg időt elcsászkáltam a kétszintes boltban, mert semmit se lehetett megtalálni a három tescónyi épületben. Életemben nem láttam még ekkora áruházat.

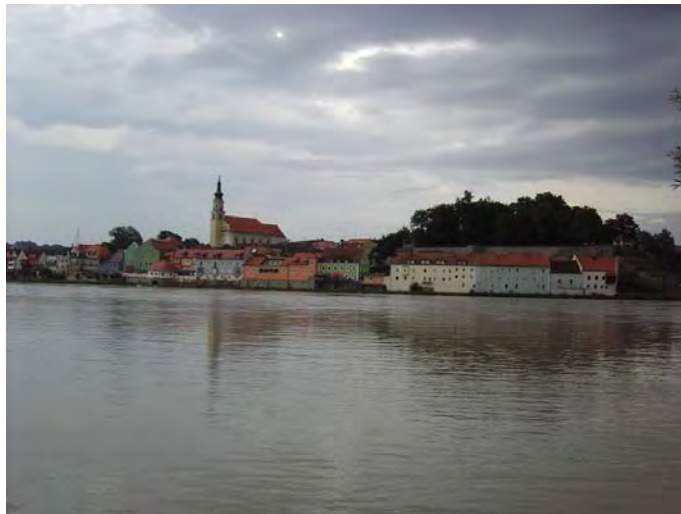
Reggeli után feltekertünk a várba, amiről kiderült, hogy Európa leghosszabb vára a maga hat udvarával. És persze az is kiderült, hogy nagyon szép. És ami még kiderült: laknak benne. Ezt a legszebben az egyik torony ajtajára kiírt „Reklámújságot nem kérünk” cetli tudatta.

Kényelmesen végigballagtunk rajta, majd a belső várban végigjártuk a nem kicsi múzeumot is.

Fél egykor indultunk Passauba. Meglehetősen bizonytalan volt az útvonal. Először az Innradwegen mentünk.

Utána közútra kellett térnünk, majd mikor némi keringőzés után ez is elfogyott (olyan autót jött, amin nem lehetett biciklizni), visszakanyarodtunk Ausztriába, de csak azért, hogy ne soká megint német oldalra térjünk. Végül egy autós magyarázta el, midőn épp egy főút bemeneténél tanácstalanul ácsorogtunk, hogy forduljunk vissza egy falut, és onnan merre, míg elérjük ismét az Innradweget, amin bejutunk Passauba. Mire azonban meg lett az Inn, a korábbi szemerkélő esőből hatalmas zápor lett.

Szerencsénkre egy felüljáró alatt szárazon átvészelhettük, és utána mentünk csak be Passauba. Ott is rossz irányba indultunk először) át az Inn-hídon majd a bicikliúton Linz felé, de erre hamar rájöttem, és megtaláltuk végül az Ilz partján lévő kempinget (át a Duna-hídon, majd balra rögtön jön az Ilz hídja, onnan már megtalálható a kemping). Mivel este 11-re értünk ide, egy cseh biciklis példáját követve nem bíbelődtünk a sátorveréssel, hanem polifómon, hálósáokban az egy oldalról nyitott, de fedett étkező helyiségben fektünk le.

138,34 km

max. sebesség: **48,2 km/h**

Összesen: 818,39 km

10. nap (2008. június 26., csütörtök; Passau–Au)

Éjszaka természetesen esett, és reggel is szemerkélt. (Ennek csak a parton alvó kacsák örülhettek:-)

Ettől függetlenül felpakoltunk (a padokon legalább száradtak valamennyit a napok óta vizes cuccok), és leléptünk a kempingből.

Következett a város gyors megnézése, persze csak reggeli után, ami alapján viszont kiderült, hogy a péksütemények is jelentősen olcsóbbak, mint Ausztriában, mert valami nagyon finom lekváros-pudingos csigát fél euróért már lehetett venni.

Passauban a vár kivételével (ide Bálintnak nem volt kedve felmenni) a legfontosabb dolgokat megnéztük.

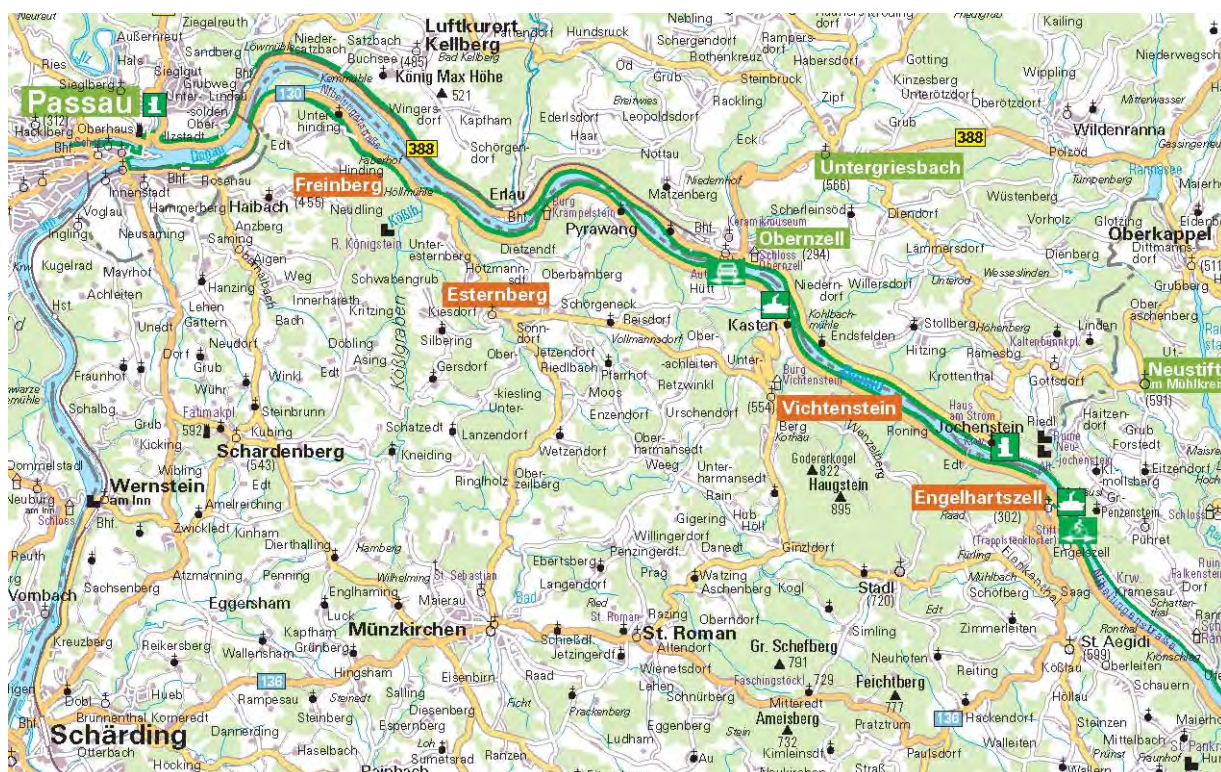

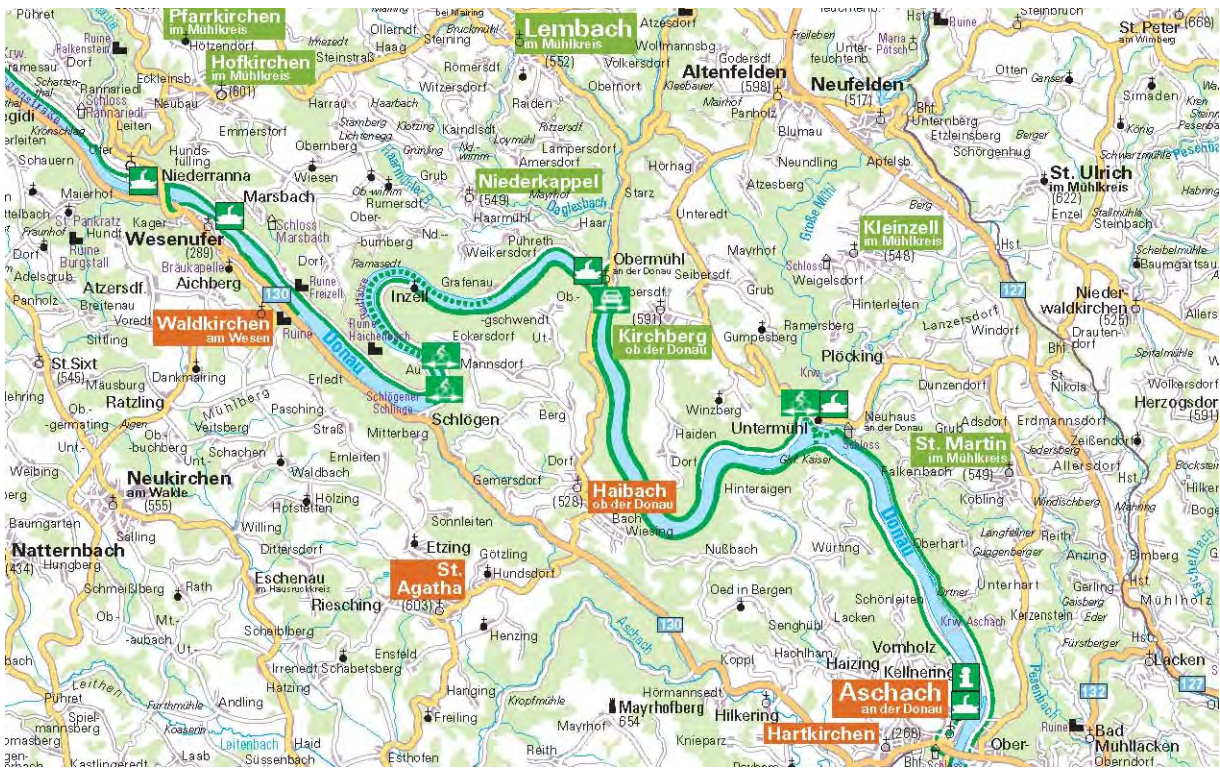

Magyar szempontból a legnevezetesebb hely István király feleségének, Gizellának a csontjait ereklyeként őrző templom:

Passauból távozva még visszaneztünk a hármas (Duna–Inn–Ilz-)torkolatra. (Máig nem értem, miért nem Innnek hívják az innen tovább folyó folyót: sokkal szélesebb, és a vízhozama is nagyobb lehet, mert az Inn szöke vize látszik innen, és nem a Duna sötétebbje.)

Kellemetlen, ködös, zivataros időben megyünk tovább Bécs felé.

Egy helyen a bicikliút is elfogyott, itt komppal kellett a másik oldalra átmennünk.

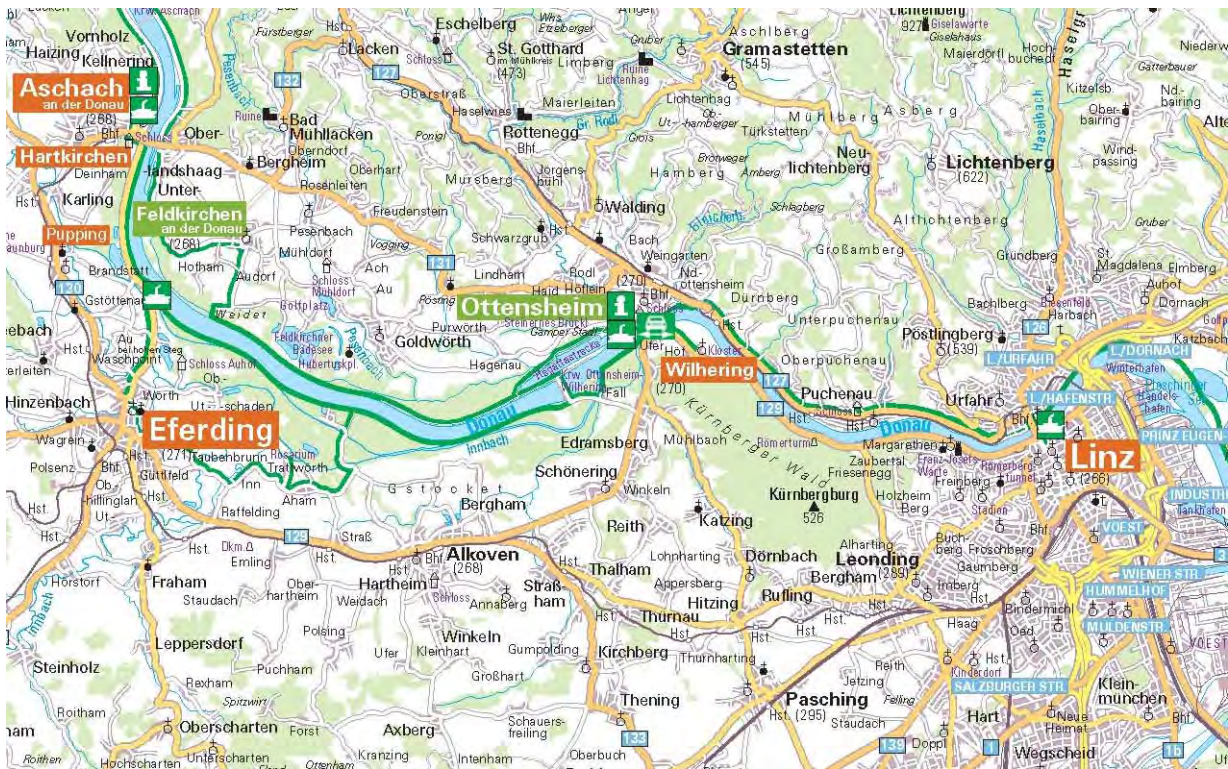

A megpróbáltatásokat enyhítendő (plusz száradni, pihenni is kellett) betértünk egy útszéli étterembe:

A biciklik is védett helyen pihenhettek, mi meg 20 euróért egy igen jót ettünk: májgombóclevés, nagy adag rántott parizer (?) krumplival és karalábéfőzelékkel, meg egy pohár kóla. Induláskor még a kulcsainkat is az italautomata jéghideg vizével töltötte fel a vendéglős hölgy. Igen kellemes hely volt.

Nem úgy mint Linz (ezek a nagy városok nálam nagyon nem jönnek be biciklivel), bármennyire is vannak bennük értékelhető látnivalók.

A legjobb a gótikus Dóm volt (tényleg egészen fenséges!), de ebben fényképet csinálni nem sikerült, annyira sötét volt benne. (Persze ez a misztikus homály is igen jól tett az összhatásnak).

Linzben további jeles esemény volt, hogy Bálint potomáron szerzett a fényképezőgépbe egy új memóriakártyát, amire már több ezer kép felfér.

Haladtunk tovább, míg a vihar kitörése előtt, valamikor este 10 körül, elértük a kempinget Auban. Ekkorra Bálint bal térdje nagyon fáj, alig tudott tekerni.

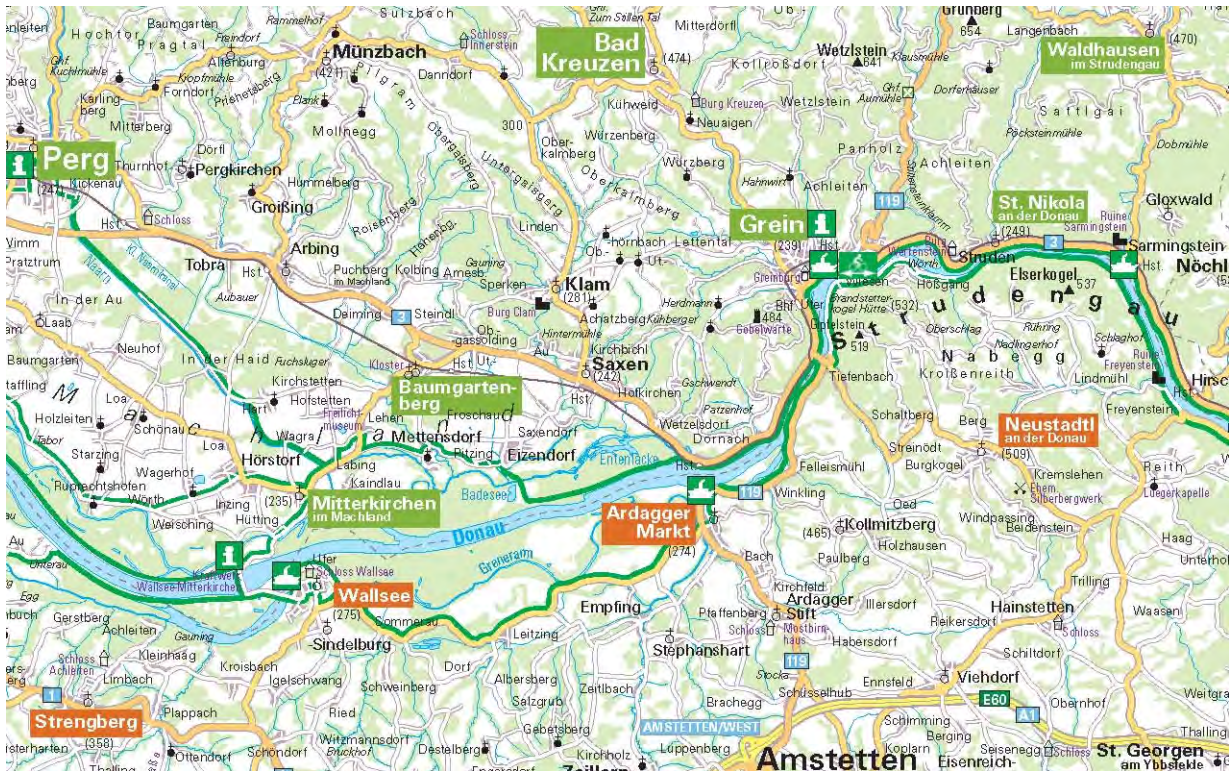
143,23 km (a valóságban 3-5 km-rel kevesebb, mert 27.-én csak késve nulláztunk)

max. sebesség: **36,3 km/h**

Összesen: 961,62 km

11. nap (2008. június 27., péntek; Au–Bécs)

Borús reggelre ébredtünk, a sátor tiszta víz az éjszakai eső miatt. Nagyjából letörölgettem róla a vizet, aztán indultunk.

Mentünk egy ideig, egy erőműnél át is mentünk a túl oldalba, míg aztán az éhség be- (illetve egy nagyon meredek kaptatón fel-)vitt bennünket Wallseebe, ahol reggelit vettem, és megkajáztunk.

A főtéren lefolytatott reggeli után szandálra váltottunk, mert kisütött a nap a felhőkön át. Mint kiderült, korai volt az optimizmusunk.

Nekilódtunk megint az útnak (innenlől Bécsig már csak a déli, azaz a jobb parton tekertünk a Duna mellett). Ezeken a részeken (Bécsig kevés kivétellel mindenhol) aszfaltos a Donauradweg, tehát jól lehetett haladni. Az időjárás ennél változatosabb volt: Ybbs előtt egy órával esni kezdett. Újra felvettük a cipőket, és előkerültek a dzsekik is, és Ybbsig helyenként szakadó esőben tekertünk. Nem volt vészes, bár a cipő beázott felülről, valami vadromantikája azért volt a dolognak, hogy míg a legtöbb bringás valami fedezékben ácsorog, vagy a büfékben pihen, mi száguldunk a zivatarban.

Mire Ybbs-t elértük, az esőnek vége lett. Ebben a városban semmiképpen nem akartam kihagyni a biciklimúzeumot (ha már mi is biciklizünk), úgyhogy ide be is mentünk, pont a délután két órai nyitásra értünk oda.

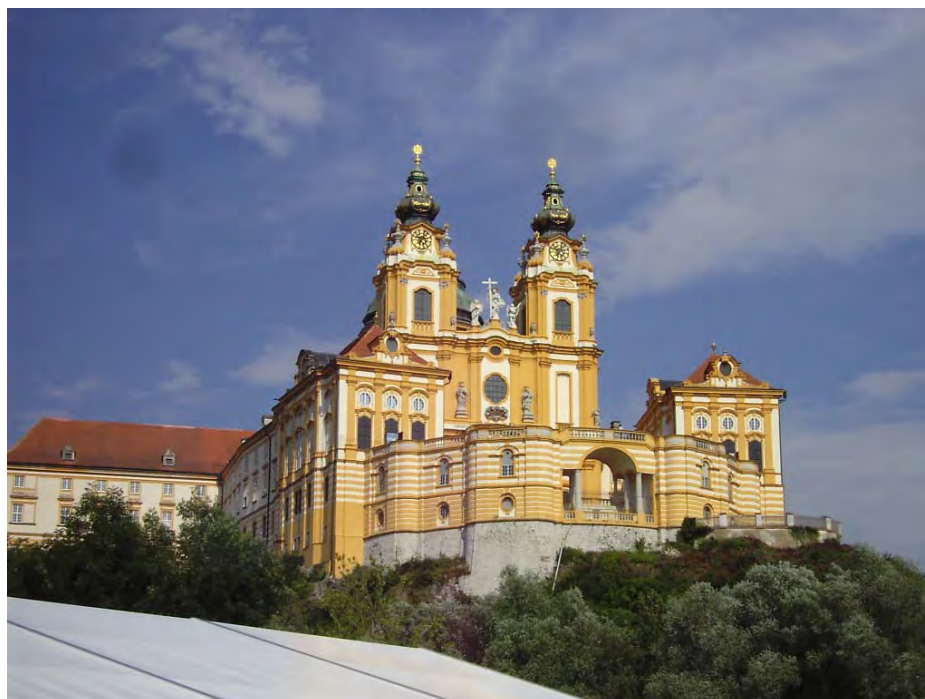
A múzeum nem volt nagy, de akadt pár érdekesség, és egyes darabokat még ki is lehetett próbálni (vagy 2000 euróért megvenni:-))

Mire a múzeumból kijöttünk, sütött a nap. Gyors cipő- és zoknicserre, és mentünk tovább, gyorsan és eltévedés nélkül. Volt, hogy jókora darabon 30-32 km/h volt az átlagunk, kis hátszél persze kellett ehhez. A tempón fellelkedve Bálint közölte, hogy még ez nap el kell érünk Bécset. Ez 200 km-t jelentett, és éjszeli érkezést, amit nem okvetlenül tartottam teljesíthetőnek.

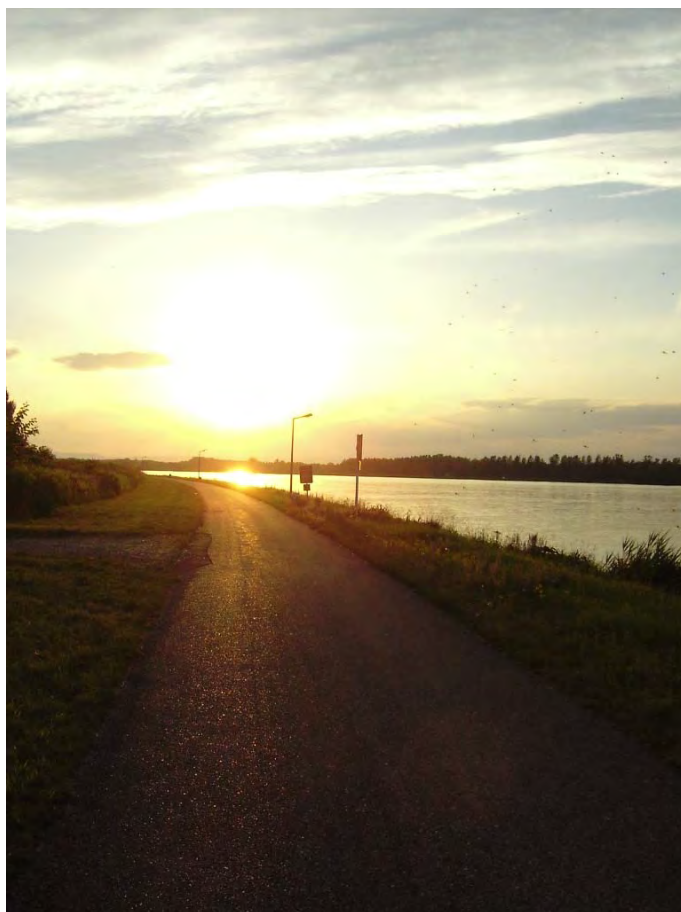
Amikor viszont az egyik legszebb templom-kolostor együttesbe, a melki apátságba, Kis Bálint nem volt hajlandó feljönni, mondván, hogy menjek fel magam, eléggé berágtam, és nekilódultam, hogy akkor meg se álljunk Bécsig.

Mentünk is, mint a meszes, bár egy-egy helyen megálltunk, mint pl. ennek az épületnek a szomszédságában, ahol kebabot ettünk.

Aztán csak mentünk, mentünk. A nap is lement, de mi éjfél utánra végül csak beértünk Bécsbe.

Kész csoda, hogy a nagyon rosszul jelzett bevezető úton nem tévedtünk el, de végül szerencsésen kilyukadtunk a Duna-partra. Késő is volt, fáradtak is voltunk (ekkorra a fenekem is szétment, a csuklóm megfájdult): nem is kerestük a kempinget, hanem lefeküdtünk egy-egy padra, és reggelig (ami nagyon korán megjött) ott aludtunk.

198,28 km (a valóságban 3-5 km-rel több, mert csak késve nulláztunk, tehát túlléptük a 200 kilométert!)
max. sebesség: **53,0 km/h**
Összesen: 1159,90 km

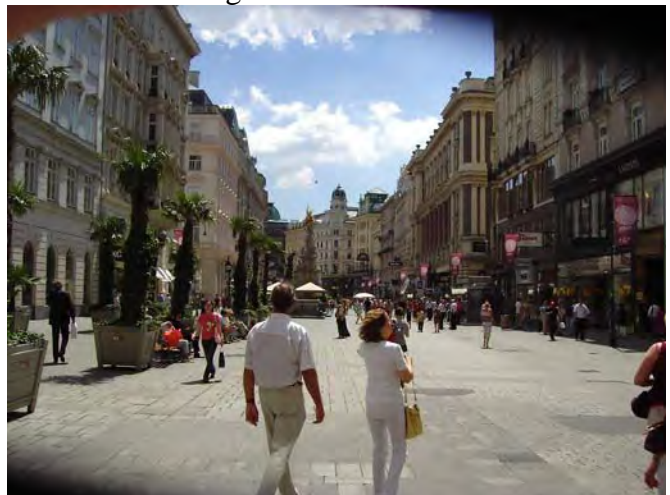
12. nap (2008. június 28., szombat; Bécs)

A napfelkelte a Duna-parton ért, de csak félálomban, inkább aludtam tovább. Túl sokáig azért nem lehetett, mert elég korán beindult a forgalom a sétányon is, meg a Dunán is. Egy közeli Pennyben reggelivásárlás, kajázás, majd kerestük a kempinget. Jelzések híján nem volt túl egyszerű (mint kiderült, már majdnem ott voltunk, amikor visszafordultunk egy hídnyt, mert semmi se jelezte), végül a netes leírásokból (spirálforma kerékpáros feljáró), amiből a Prater-hidat fel lehetett ismerni, meg egy kis helybeli segítséggel csak odajutottunk.

Az EB-döntő előtti napon a kempingárok mellbevágóak voltak: volt pofájuk a dupláját kérni az addig tapasztalt áraknak. Két napra így is letáboroztunk, és indultunk rögtön a városba egy immár rövidebb úton.

Innen két napig a foci EB miatt elcsúfított, emberekkel telezsúfolt Bécsben császáltunk, tekertünk két napig. A német meg a spanyol szurkolók hada mindenfelé, fokozott rendőri készség, mindenhol rendőri csoportok. A Ringnél a szurkolói központok, ellenszenves az egész.

Mi azért nézelődünk derekasan. Templomok, múzeumok, általában ami szembe jött. Mondjuk pl. a Stephansdomban csak perceket töltöttünk, mert undorító tömeg nyüzsgött, zsvajgott benne.

A kisebb-nagyobb látnivalók mellett a Hofburg és a Szépművészeti Múzeum volt a fő műsor. Mindkettőben rengeteg időt töltöttünk. A Hofburgban megnéztük a kincstárat, utána meg az ezüstmúzeumot, a Sissi-múzeumot (micsoda egy hülye tyúk volt!) meg a császári lakosztályokat. Audióvezetéssel mentünk, eszméletlen sokáig tartott mindent végéig nézni. (Azért szép volt:-))

A Hofburg után a Szépművészetit néztük meg, de ennek nem értünk a végére. El is határoztuk, mikor hatkor kizavartak, hogy a festmények miatt ide megint visszajövünk.

Eztán még kerültünk jó párat a városban, körbeciklítettük a Ringet, visszafelé pedig a Donau-kanal mentén mentünk, egyszer ücsörögtünk is egy sort egy padon. (Nevezük vacsorának.)

A kemping, mire visszaértünk, zsúfolásig tele volt, de szerencsére a ricsaj 11-re elült, tudtunk aludni.

43,70 km

max. sebesség: **32,2 km/h**

Összesen: 1203,60 km

13. nap (2008. június 29., vasárnap; Bécs)

Ez a nap már az EB-döntő jegyében kezdődött.

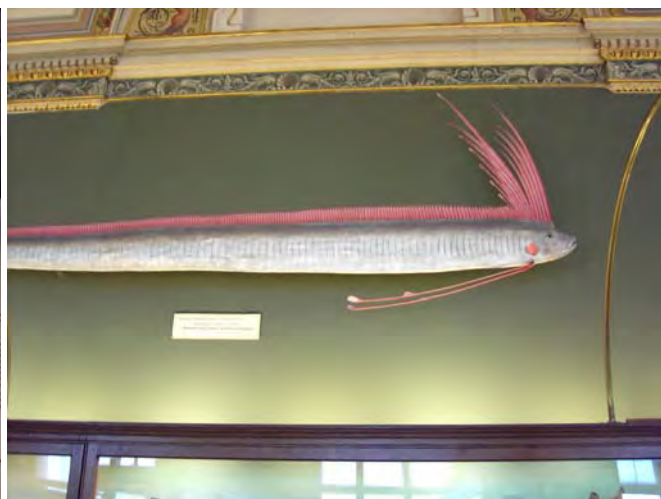
És így is folytatódott...

Mindenesetre Bálintot hagytam aludni 8-ig, bár 6-tól már ment a szurkolói ricsaj a kempingben.

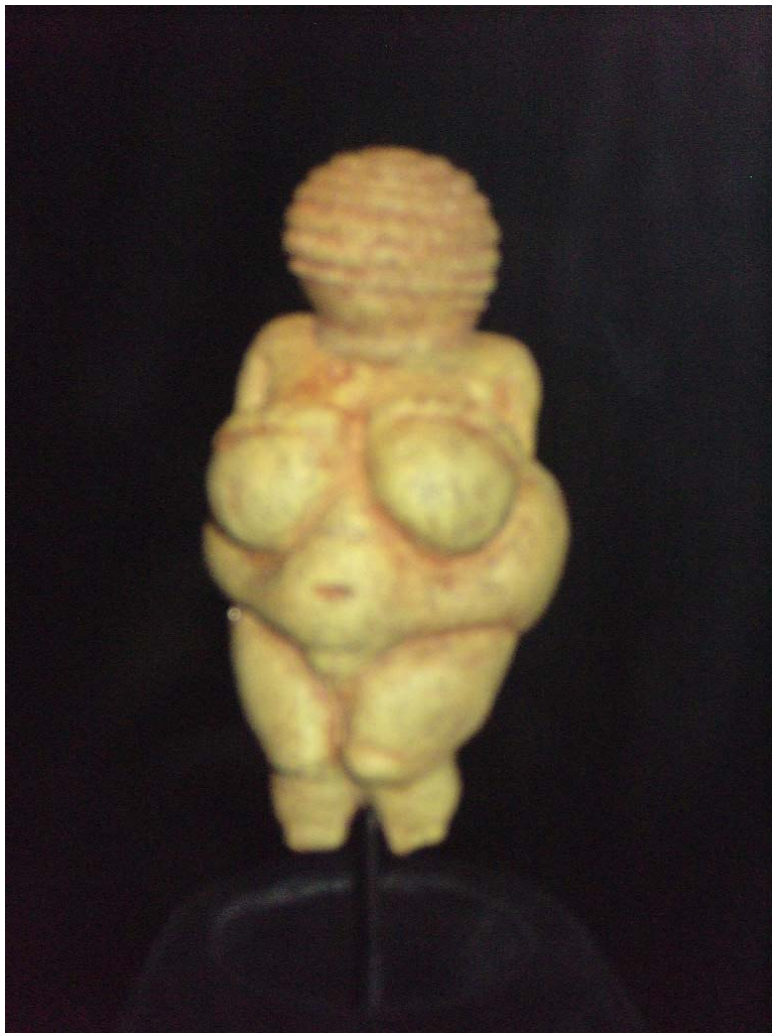
Villámgyorsan, hiszen most nem kellett pakolászni, indultunk a városba, hogy némi reggelizés után (kellékek még előző nap beszerezve: pl. halkonzerv, szalámi). Annyi izgalom azért volt a táplálkozásban, hogy persze kést, kanalat nem vittem magunkkal, így az olajos vagy paradicsomos hal kézzel történő elfogyasztása mutatott némi kulturális visszalépést Ferencjóska szokásaihoz képest:-)

Ez persze nem akadályozott bennünket abban, hogy egész nap újabb templomokat fedezzünk fel, és hogy órákra bevegyük magunkat a természettudományi múzeumba. (Itt Anca biztos jól szórakozott volna, mert a kövektől a főemlősökig, fosszíliaiktól a kitömött elefántig minden van. De valami kapitális mennyiségben.)

Az igazi nagydurranás azonban egy váratlanul előkerülő kis fekete bódé személyében ért el (a jegyet Bálint vette, erről pedig készülhettem volna rá): megtalálásának 100. éves évfordulója alkalmából

kiállították a Willendorfi Vénuszt! Pár társával egyetemben. Hát ez valami hihetetlen. Én onnan alig tudtam elmenni. Vagy háromszor visszamentem, már a biztonsági őr is odajött, hogy mit csinállok. (Fotóztam is, de azt nem láthatta, meg nem is sikerült, mert sötét volt.) Fantasztikus az a kis szobrocska, káprázatos. A legnagyobb élmény az egész úton. Teljesen meghatódtam tőle. Szóval ezért nem 1300, de 13000 kilométert is megérne biciklizni!:-)) Csak néztem, ahogy a sok balga ember — akik nem olvasták persze Zolnay Vilmost (meg nem jártak az én szleng és karnevál óráimra:-) — pár pillantás után megy tovább, pedig ott van az orruk előtt 10 centire az emberi kultúra eredetének kulcsa!

A természettudományi múzeum után visszatértünk a szépművészetiben megnézni az előző nap kihagyott első emeletet. Csupa festmény az egész! Eszméletlen, felfoghatatlan mennyiségben. Arcimboldo a legemlékezetesebb mind közül.

Eztán várt még ránk a fáraók világa kiállítás a néprajzi múzeumban (itt más nem is volt). Nekem nem igazán jelentett többet, mint a szépművészeti egyiptomi részlege, bár nagyobb, és gazdagabb volt persze, sok ékszerrel).

Itt már jóformán támolyogtam, annyira elfáradtam a sok mászkálásban. De azért hősiiesen kitekertünk abban a döglesztő melegben a schönbrunni kastélyhoz. Bemenni kedvünk már nem volt, bár egy 35 perces vezetés még belefért volna. Inkább császkáltunk, ücsörögtünk a parkban.

Eztán hét tájban visszamentünk a néprajzi múzeum sarkához, ahonnan jól látszott a kivetítő anélkül, hogy a tömegbe be kellett volna menni. (Voltak persze helyek, ahonnan a foci rendkívül szimpatikusan ki volt tiltva:-)))

Ücsörögtünk, vártuk a meccset, én láttam, hogy a jobb bokám majd kétszerese a normálisnak (szerintem egy csípéstől dagadt be), közben az ott várakozó rendőrök egy-egy kis zacskó gumicukorkával ajándékoztak meg. És aztán néztük a meccset. De látni nem nagyon lehetett, csak a közeli képeket, a távolikon a labda már csak sejthető volt.

Közelebb mentünk a kerítésig, de ott meg állni kellett, úgyhogy még a spanyol gól előtt elindultunk a kempingbe, hogy az legalább üres lesz, és kényelmesen lefürdünk. Illetve ha valahol lesz egy jó kávéház, beülünk meccset nézni.

Hát ebből semmi se lett, ellenben a kemping előtt a benzinkútnál, ahol jó hideg innivalót vettem, már láttam, hogy a spanyolok állnak győzelemre, a kempingben meg egy derék-nagy kivetítőn, alig pár ember ám annál több szűnyog társaságában kényelmesen megnéztük a meccse végét is.

Aztán fürdés, alvás, elvégre másnap hazafelé készültünk, még meg nagy iramban, hogy valamelyik dél körüli vonatot elérjük Hegyeshalomban. Ebbe a tervbe pár állat német szólt csak bele, de azok valami kihangosítón, a barmok.

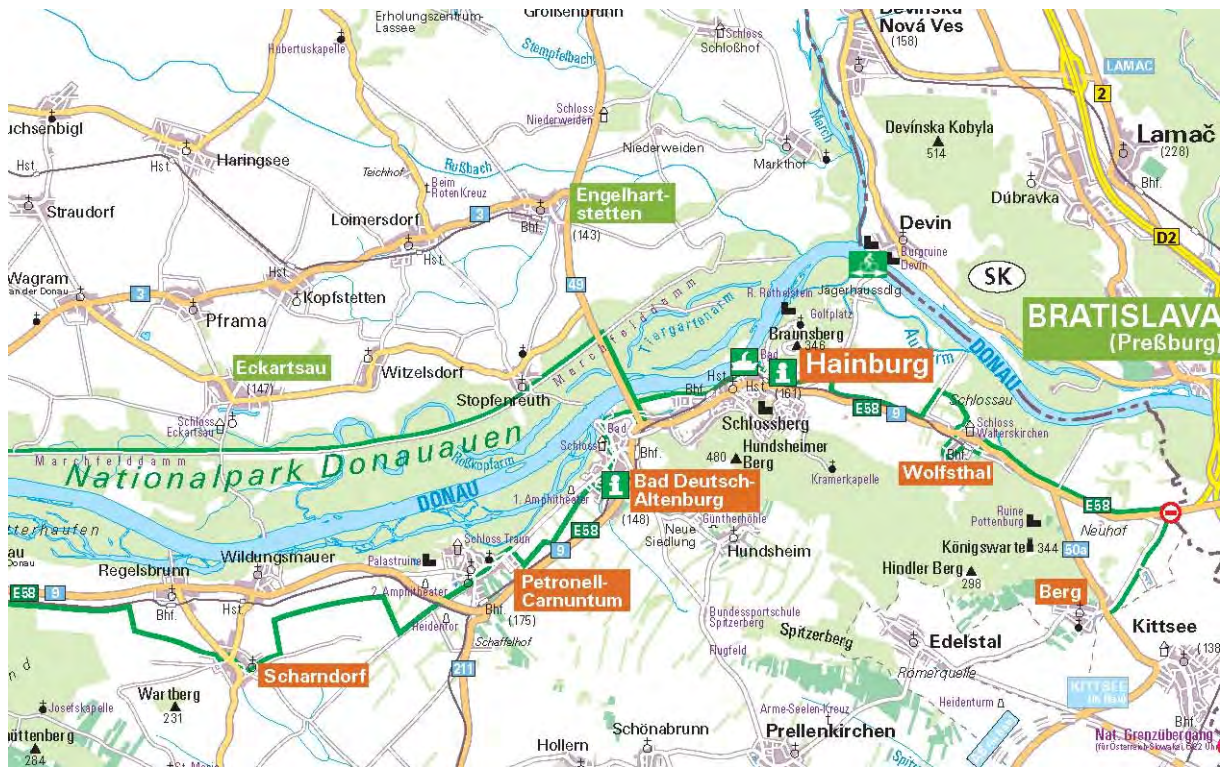
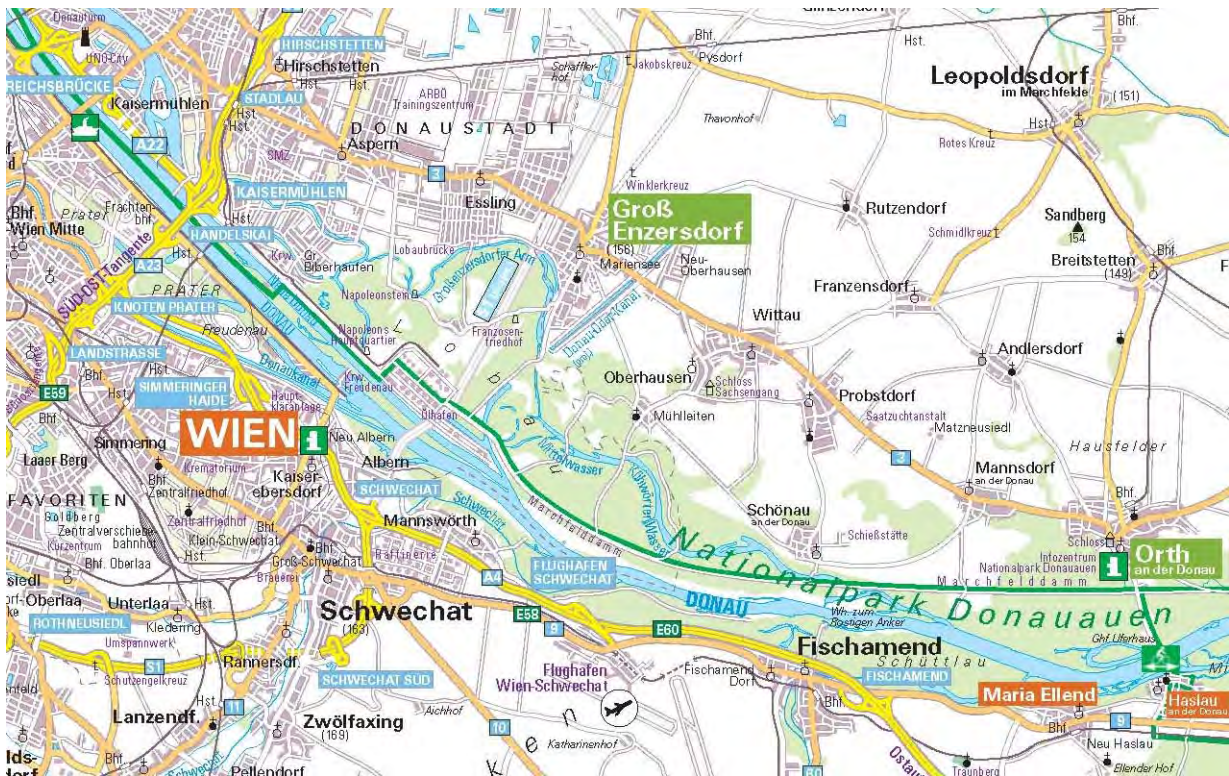
39,50 km

max. sebesség: **37,8 km/h**

Összesen: 1243,10 km

14. nap (2008. június 30., péntek; Bécs–Hegyeshalom–Debrecen)

Utolsó nap, irány haza! Ébresztő hétkor, hogy időben induljunk. Ehelyett: mire összepakoltunk, feljött egy jó kis zivatar. Vissza minden a sátorba, félóra várakozás, majd mikor már csak szemetelt, csak elindultunk végre. Útvonalunk Bad Deutsch Altenburgig a Donauradwegen vezetett a bal parton (sokkal rosszabb minőségű, csak néha aszfaltos út), innen pedig Prellenkirchen–Gattendorf–Nickelsdorfon át Hegyeshalomba. Az eső hol rákezdte, hol abbahagyta. De aztán láttuk, hogy egész Magyarországon ez a helyzet.

Tekertünk tisztességesen, a végén már nagyon, így aztán sikerült az utolsó, még kulturidőben hazaérő vonatot elérni, ami Hegyeshalomból 13:40-kor indult. A vonaton átöltöztünk civilbe, szárazba, szandálba. Épp mikor én voltam bent a WC-ben, a vonat meg egy állomáson állt, kezdett el zörögni valaki, hogy neki sürgősen be kell jönnie. Eleinte nem értettem, mitől ilyen sürgős „csak egy félpercre”, de miután kinyögte, hogy küldtek neki valamit, ami a vécékagyló mögé van eldugva, és mindjárt indul a vonat, csak átadtam a helyemet:-)

Győrben 15 perc csatlakozás, Pesten másfél óra várakozás, de a 18:25-ös gyorsal (volt ezen is biciklitároló hely!) fél 10-re itthon voltunk. És mivel úgy indult a túra, hogy még itthon Debrecenben átmentem a pirosan, hát befejezni is így kellett: a Szent Anna utcánál nem vártam ki az a fél percet, ami

még a zöldhöz kellett volna, hanem áthúztam rajta. Csak azzal nem számoltam, hogy ennek a zsaruk is szemtanúi, így aztán meglepett, mikor a Kossuth utcán leintettek bennünket. Igazoltattak, és mert nem akarták, hogy rossz élménnyel térjünk haza a nagy túráról, hát büntetés nélkül elengedtek. Cserébe meséltem nekik egy kicsit az 1300 kilométerünkről.

91,20 km

max. sebesség: **45,5 km/h**

Összesen: 1334,30 km